INFORMAČNÍ ZPRAVODAJ PRO ČLENY T. O. ŠELMY

ŠELMÍK

JEJICH RODIČE, KAMARÁDY A DALŠÍ PŘÍZNIVCE LISTOPAD 2019

ÚVODNÍK

Vážení přátelé,

Otevíráte třetí, listopadové, číslo Šelmíku, obnoveného časopisu T.O. Šelmy. Tento časopis je určený jak pro členy našeho oddílu, tak jejich rodiče, kamarády a příznivce. Není však v našich silách, abychom vám ho dávali v tištěné podobě, proto vám ho zasíláme v podobě elektronické.

Co se všechno z tohoto čísla našeho časopisu dozvíte? V tomto čísle si připomeneme nedávnou úvodní výpravu do Prokopského údolí, šelmáckou drakiádu a pasování nováčků. Též si krátce vzpomeneme i na 30. výročí sametové revoluce. Své vzpomínky zde přináším jak já, tak i Magda Paseková z vedení našeho SHM Klubu Uhříněves – Kolovraty. Další pravidelnou rubrikou je „Uzlovací koutek“, kde si vyzkoušíme vázání liščí smyčky. Další rubrikou je „Foglarovský koutek“, kde si tentokrát budeme povídat o druhé řadě třinácti bobříků, které Jestřáb popsal v knížce „Strach nad Bobří řekou. V rubrice „Z kroniky“, si připomeneme akce našeho oddílu, které se konaly v miléniovém školním roce 2000-2001. Šlo o Výpravu do Kutné Hory, víkend pod Jedlovou v Lužických horách, jarní tábor v Albrechticích v Jizerských horách, výpravu na Kokořínsko a cyklistický letní tábor Žďárské vrchy. V „Šifrovacím koutku“ si pak můžete vyzkoušet posunutou abecedu. Protože kdysi bývalo v Uhříněvsi poměrně významné skautské středisko, tak bych vás rád seznámil i s historií skautingu v našem městě. Tyto informace jsem si vypůjčil z pozůstalosti pana Zdeňka Růžičky (1934–2016), jednoho z vůdců tehdejšího skautského střediska a uhříněveského starosty v letech 1990-1994. Dnes si povíme, jak uhříněveští skauti pracovali v letech 1945-48, když byl po válce obnoven skauting. Další rubrikou je „Tábornický koutek“. V něm vás dnes naučím, jak se dá určit kolik je hodin“ za pomoci buzoly nebo kompasu. V „Kytarovém koutku, kde vám dávám známé trampské písničky, a to s kytarovou nápovědou, vám dnes nabízím známou trampskou píseň „Rodné údolí“. A na závěr tu mám i pokračování dobrodružného románu „Hrdinové Čeksasu“, který vypráví u klucích na takovém zvláštním letním táboře. Dnes se dozvíte, jak se kluci zúčastnili své první bitvy s jinými tábory.

A kdybyste se i vy, členové T.O. Šelmy, chtěli nějak na časopisu autorsky podílet, tak po domluvě se mnou můžete. A tak věřím, že se vám toto číslo tohoto časopisu bude líbit a že vám oddílovou šelmáckou činnost zpestří.

Libor Čermák, vedoucí T.O. Šelmy, šéfredaktor Šelmíka a autor většiny textu, fotografií a obrázků, které se v něm nalézají.

Šelmík se dostal na stránky největšího foglarovského internetového magazínu

Našemu oddílovému časopisu Šelmík se podařilo něco jedinečného. Po pouhých dvou číslech o našem časopise napsali na foglarovském magazínu www.bohousek.cz, a to v článku https://www.bohousek.cz/clanek-2019100012-z-rijnoveho-kolegia-akademie-jaroslava-foglara-16-10-2019.html.
Děkujeme tímto Martinu Rosolovi, autoru článku a Milanu Lebedovi – Alpínovi, vedoucímu magazínu Bohousek.cz.

30 LET OD SAMETOVÉ REVOLUCE

Jak jsem v 11 letech vnímal sametovou revoluci

Celých 21 let, co v Uhříněvsi vedu dětské kroužky, se držím zásady, že politika do práce s dětmi a mládeží nepatří. V oblasti školství není nic horšího, než když tam přijde nějaký přehnaně „uvědomělý“ aktivista a začne do dětí hustit své politicko-společenské vize. Takovýmto praktikám by se měl každý dobrý vedoucí a pedagog vyhýbat. A i já bych se chtěl této zásady chtěl držet i nadále. Ale přesto bych vzhledem k okolnostem udělal jednu malou výjimku, kterou mi snad odpustíte. Letos si totiž připomínáme 30 let od tzv. sametové revoluce a od pádu komunistického režimu. Dovolte tedy, abych i já trochu zavzpomínal, neboť jsem ji tenkrát zažil, co by žák 6. třídy základní školy.

Když se občas o tom s někým bavím, občas se mi stane, že mi ten dotyčný řekne, že jsem z toho tenkrát ještě nemohl mít rozum. Možná ano, možná ne, ale myslím si, že jsem tehdy tento politický převrat vnímal vzhledem ke svému věku na plné obrátky.

Vše to začalo 17. listopadu, když jsme se pouhé tři dny před tím vrátili ze školy v přírodě v šumavském Javorníku. Být tam déle, tak bych

revoluci nespíš neprožil, tak, jak jsem ji prožil. Dodnes si pamatuji, že moje maminka byla v ten pátek 17. listopadu v Praze na školním srazu. Naštěstí se vrátila v pořádku i když jsme o ní pochopitelně strach měli. Ve zprávách se totiž o událostech, které se odehrály v našem hlavním městě, nic pořádně nepovědělo.

V následujících dnech se však rozjely další události. A abych řekl pravdu, nejprve jsem byl z toho tak trošku rozčarovaný. Například jsem vůbec nevěděl, co to znamená nosit trikoloru. Když mi to doma vysvětlili, také jsem si ji i já rád na bundu nasadil.

Když se začalo na Václavském náměstí demonstrovat, jezdili tam i mí rodiče. Mě to samozřejmě začalo zajímat, co se to v Praze vlastně děje. A tak jsem se s nimi v sobotu 25. listopadu rozjel do Prahy také. Nejprve jsme se však ještě zastavili na Pražském hradě, kde se v katedrále sv. Víta konala pontifikální mše u příležitosti svatořečení Anežky Přemyslovny. Po menší procházce Prahou, mimochodem již polepené stovkami nejrůznějšími plakátků a letáků a ozdobenou zapálenými svíčkami, jsme si to odpoledne namířili na Letenskou pláň, kde jsme se společně v mrazu a s dalšími asi 800 tisíci lidmi zúčastnili jedné z největších demonstrací, které se v době Sametové revoluce konaly. Dodnes si však pamatuji, že atmosféra byla úžasná. Poslouchal jsem také písně a projevy, které odezněly na tribuně. Zvlášť mě upoutala řeč jednoho pána s trošku hlubším hlasem. Když jsem pak zpětně zjišťoval, kdo to vlastně je, bylo mi řečeno, že to byl dramatik Václav Havel, který pak byl o měsíc později zvolen prezidentem. Nebo projev jiného pána také s hlubším hlasem o tom, jak naše republika klesala v nejrůznějších žebříčcích vyspělosti. Později jsem zjistil, že to byl jakýsi Miloš Zeman, ten, co se o několik let později stal předsedou vlády a v současné době též i prezidentem. Protože mne to zaujalo, jel jsem s rodiči na Letenskou pláň i další den, v neděli.

Ze sametové revoluce si však pamatuji ještě něco. Ačkoliv mi bylo pouze jedenáct i já jsem měl tu touhu se trošku nějak angažovat. Ale nevěděl jsem jak. A tak mě napadlo využít své básnické střevo a napsat o právě probíhajících událostech nějaké ty veršíky. A tak mne tenkrát napadlo, co kdybych tyto básničky zkusil vyvěsit mezi to množství letáčků, které vyselo po Praze? To se mi tenkrát nepovedlo. A tak jsem vzal několik papírů a několikrát je na ně přepsal, vzal do školy a rozdal spolužákům ve třídě. Když se však na to podívám zpětně, napadne mne, co by se kvůli těm veršíkům se mnou asi stalo, kdyby sametová revoluce náhodou nakonec nedopadla tak, jak dopadla.

V novém roce 1990 se pak v Uhříněvsi obnovil skaut a já jsem tam také začal chodit. I to jsem vnímal jako část svých prožitků během sametové revoluce. Sice jsem tam chodil jen asi rok. A ke skautování jsem se vrátil až o 25 let později v rámci Kmene dospělých.

Tolik ke svým vzpomínkám z období. Události na mne zapůsobily a já dodnes vzpomínám na tu

báječnou atmosféru a jednotu, která tehdy působila mezi lidmi v naší zemi, a to bez rozdílu toho, zda ten či onen má takové nebo onaké politické

přesvědčení. Od té doby jsem to už nikdy nezažil. A v současné společnosti, která je rozdělena do tolika názorových proudů a která je navíc silně zaměřená na konzumní styl života, již asi nikdy nezažiju. A i my si tu tehdy znovu získanou demokracii hlídejme, aby už nikdy nepřišla doba, že bychom se báli otevřeně říkat to, co si skutečně myslíme.

Libor Čermák

Sametová revoluce pro nás začala už před 17. listopadem. To že začíná, jsme ale tehdy nevěděli.

Na neděli 12. listopadu 1989 bylo ohlášeno svatořečení Anežky České a s manželem jsme využili nabídky a vypravili se spolu s dalšími poutníky do Říma, abychom se této události zúčastnili. Bylo pro nás velkým překvapením, že jsme od úřadů dostali povolení a mohli se vydat do zahraničí. Komunistický režim ale nechtěl, aby obřad svatořečení proběhl v Československu, a tak se více než deset tisíc poutníků vypravilo speciálními autobusy a vlaky do Itálie.

Z Uhříněvsi jsme vyjížděli ve čtvrtek 9. listopadu odpoledne a pak autobusem poutníků směr Dolní Dvořiště. Když jsme přejížděli hranice, zažívali jsme nejprve pocity obav a pak neznámé svobody. Cestou nás zastihly zprávy o tom, že se v noci 9. listopadu otevřela Berlínská zeď, symbol železné opony, a tisíce Němců se radovaly a oslavovaly její pád. Nevěděli jsme, co si o tom máme myslet a nechápali jsme. V pátek večer 10. listopadu jsme se zastavili v Benátkách. Kromě pamětihodností nás tam překvapily děti, které v předvečer svátku svatého Martina obcházely domy se světýlky a lampiony. My jsme si lampiony dávaly do souvislosti s průvody VŘSR (Velké říjnové socialistické revoluce), tady ale bylo vše jinak. Večer jsme pokračovali v cestě a kolem třetí hodiny v noci jsme se zastavili v Assisi, v rodišti svatého Františka. Dodnes si pamatuji velký měsíc, který svítil nad bazilikou i zpěvy z Taizé, které jsme tehdy v noci na náměstí společně bez obav zpívali. V sobotu jsme dorazili do Říma. Pro mě osobně byla důležitá návštěva baziliky sv. Klimenta, ve které jsou uloženy ostatky svatého Cyrila, kterému vděčíme za víru.

Ze samotného svatořečení Anežky České si toho moc nepamatuji, jen tu radost. Velmi silně ale na mě zapůsobila audience u papeže Jana Pavla II., který nás poutníky přijal v aule Pavla VI. Tam vytryskla z našich srdcí velká radost a zažívali jsme opravdovou svobodu a naději. Na začátku k nám promluvil Tomáš Halík, který připomněl, že Anežka se za nás přimlouvala v dobách nejtěžších, a tak oprávněně myslíme dnes "na proroctví, že tehdy, až bude svatořečena, bude v Čechách konečně dobře. Cítíme příchod těchto lepších dob ve vzduchu jako jarní vánek, dotýkající se už našich srdcí." To byla naděje. Nadšeně a se skandováním jsme přivítali pana kardinála Tomáška a s ještě několikanásobně větším provoláváním jsme přivítali papeže Jana Pavla II. Ten svůj projev začal slovy: "Toto je den, který učinil Hospodin, radujme se z něho. Na oltář je povýšena ochránkyně církve v českých zemích." Na závěr nás vyzval: „Vaše pouť nesmí končit dnes. Její poslání si odnášejte do svého každodenního života. " S tímto odhodláním jsme se vydali na cestu zpět. Dodnes si pamatuji ten pocit tísně, který mě svíral, když jsme se přes hranice vraceli. To nadechnutí svobody bylo tak nádherné, tak silným zážitkem. A teď jsme měli jít zase do šedi, nesvobody, svěrací kazajky. Tak jsem se tehdy cítila.

A pak už události dostaly rychlý spád. V pátek 17. listopadu jsem byla pro dceru na Moravě, ale už v sobotu jsme se vraceli domů do Prahy. Na Václavském náměstí jsme pak byli v pondělí 20. listopadu večer a ve čtvrtek 23. listopadu odpoledne. V pátek 24. listopadu u nás přespávalo asi 10 lidí z Moravy, protože se chtěli zúčastnit děkovné pouti ke sv. Anežce v katedrále sv. Víta. Ten pátek večer jsme se dověděli, že odstoupil generální tajemník UV KSČ Miloš Jakeš, a tak jsme to hned oslavili. V sobotu jsme se vydali na pouť do katedrály. Bohoslužbu vedl kardinál Tomášek, který se nebál postavit na stranu národa a podpořil události uplynulých dní. Po skončení obřadů jsme vlastně v pouti pokračovali a odpoledne se přesunuli na demonstraci na Letenskou pláň, sešlo se tam přes půl milionu lidí a poprvé ji přenášela televize. To bylo dva týdny po svatořečení Anežky Přemyslovny…

Jsem Bohu nesmírně vděčná, že jsem tyto události mohla prožít a že už 30 let žijeme ve svobodě. A výzva papeže Jana Pavla II. stále platí. Anežčino poslání si můžeme odnést do svého každodenního života. Záleží jen na každém z nás, zda půjdeme cestou sv. Anežky a budeme usilovat o dobro, nezištnost, obětavost, pokoru, pravdu a lásku, nebo zda půjdeme cestou sobectví, hulvátství, prospěchářství, pýchy, lži a nenávisti. Kéž je naše volba správná a svatá Anežka nám pomáhá.

Magda Paseková

Pasování nováčků a oddílový slib

V pátek 4. října a ve čtvrtek 10. října 2019 proběhlo tradiční slavnostní pasování nováčků do T.O. Šelmy. A tak sem přidávám i fotografie.

SLIB ČLENŮ TURISTICKÉHO ODDÍLU ŠELMY:

SLIBUJI,
ŽE CELÝ ROK BUDU DOBRÝM ŠELMÁKEM,
BUDU POSLOUCHAT VEDOUCÍ A INSTRUKTORY
A KAŽDÝ V NAŠEM ODDÍLE BUDE MŮJ KAMARÁD

Šelmácká drakiáda

V pátek 18. října 2019 jsme s naším turistickým oddílem uspořádali šelmáckou drakiádu. V 15:00 jsme se sešli u klubovny a v 15:15 jsme se vydali na kopec za Jezera, kde jsme se úspěšně či někteří méně úspěšně snažili pustit draka a posílat mu psaníčka.

Na závěr jsme udělali i vyhodnocení naší drakády. Zvítězil Lukáš Randus, kterému drak létal ze všech nejlépe. Ti, kterým drak létal, se umístili na druhém místě. Ti, kterým se vlet draka nepovedl skončili třetí.

Úvodní výprava do Prokopského údolí

Krásné počasí v sobotu 19. října 2019 nás vylákalo na první letošní výpravu T.O. Šelmy, a to do Prokopského údolí.

Celkem čtrnáct dětí a pět dospělých se ráno sešlo na nádraží, odkud jsme se vlakem a MHD dopravili do Hlubočep.

A pak pěšky do Prokopského údolí. Naším hlavním cílem byla skautská stezka Jaroslava Foglara, která se skládá ze třinácti míst, která jsou označena siluetou ptáka jestřába (podle Foglarovy přezdívky).

Navštívili jsme nejprve informační panely u Jedové chýše, kde jsme se se stezkou seznámili.

Pak jsme se vydali k Prokopskému jezírku a nedalekému tunelu, kde jsme uspořádali bojovku.

Dále jsme navštívili místo „U kinoherce“, kde dvanáctiletý Jaroslav Foglar v roce 1920 zachránil na své první skautské výpravě život herci z němé kovbojky „Titimekův náhrdelník“. Polední pauzu jsme si

udělali na hřišti u Klukovic.

A pak jsme se vydali do Červeného lomu, alias Lavóru, který byl tradiční

tábořiště skautského oddílu Pražská dvojka, který Jaroslav Foglar vedl dlouhých šedesát let. Tady jsme stavěli obrázky z kamenů, které by byly dobře vidět se shora.

Naše cesta pak vedla přes Černý lom a kolem bývalé vápenky, kde se ukrývá tunel k dalšímu zajímavému foglarovskému místu, a to do lomu Požár, kde se natáčela vontská bitva pro seriál Záhada hlavolamu.

Po osmi kilometrech jsme dorazili do Řeporyj, odkud jsme se vrátili zpět domů.

Děkuji všem dospělým za jakoukoliv pomoc při výpravě a šelmáky chválím, jak tu výpravu pěkně zvládli.

A někteří si též cestou vyzkoušeli posilování se zátěží 2 x 2 kg na rukou.

FOGLAROVSKÝ KOUTEK

Jaká je druhá řada "třinácti bobříků"?

Foglarova knížka "Strach nad Bobří řekou je pokračováním knížky "Hoši od Bobří řeky", kde Jestřáb (skautská přezdívka Jaroslava Foglara), popsal tu první řadu třinácti bobříků. Pokračování knížky, tedy o "Strachu nad Bobří řekou" jsme se věnovali minule. Jen připomenu to, že v knížce popisuje, jak vypadala utajená činnost dětského oddílu v době nacistické okupace, když byla zakázána činnost dětských organizací. Už v tom je jistě jeho pedagogický přínos. Jednak jako varování, aby se takováto do doba už nikdy neopakovala. A kdyby náhodou, nedej Bože, zas taková doba někdy přišla, tak, jak se má postupovat, aby děti o svůj oblíbený kroužek nebo klub nepřišly. Ale také přináší druhou sérii bobříků. Jaké to jsou?

Strach nad Bobří řekou, 1. vydání, rok 1990, Nakladatelství Olympia, Píše Jaroslav Foglar, kreslí Marko Čermák

Druhá třináctka Bobříků

A nyní přejdu k té druhé třináctce bobříků. Zatímco ulovení první třináctky bobříků označují barevná kolečka, tak ta druhá třináctka se určuje barevnými čtverečky.

14. Bobřík indiánských měsíců

Má žlutou barvu a vyžaduje na svém lovci znalost názvů a znaků indiánských měsíců.

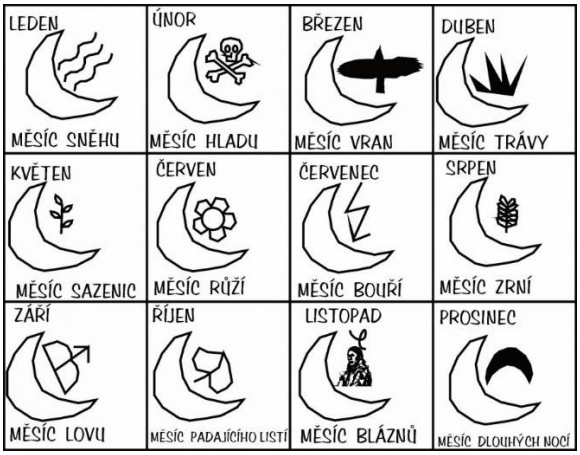

15. Bobřík hmatu

Má světle zelenou barvu. Z papíru se vystřihne 10 kusů koleček, 10 kusů čtverečků, 10. kusů obdélníčků a 10 kusů trojúhelníčků. Úkolem lovce tohoto bobříka je poslepu (se zavázanýma očima) roztřídit podle tvaru do čtyř krabiček od zápalek. A to, pokud možno v co nejkratším časovém limitu.

16. Bobřík paměti

Má černou barvu a skládá se ze dvou částí. Jednak vyžaduje zapamatování a splnění deseti neobvyklých úkolů, které mají být splněny nebo přineseny na příští schůzku. A to bez zapisování. A pak zapamatování si alespoň pěti čísel ve správném pořadí.

17. Bobřík žízně

Má červenou barvu a vyžaduje na svém lovci za parného dne vydržet šest hodin bez pití.

18. Bobřík hvězd

Má modrou barvu a na svém lovci vyžaduje poznat na obloze minimálně deset souhvězdí.

19. Bobřík ohně

Má tmavě hnědou barvu a na svého lovce vyžaduje udělat v dešti oheň z mokrého dřeva. A to bez papíru a bez chemických pomůcek k hoření. A přitom oheň musí vydržet hořet alespoň pět minut.

20. Bobřík času

Má tmavě zelenou barvu. Vyžaduje na svém lovci, aby bez dívání se na hodinky dokázal odhadnout hodinu. Splést se může jen o pět minut.

21. Bobřík barev

Tento oranžový bobřík vyžaduje, aby jeho lovec obarvil tři bílé kusy látky nějakým různým přírodním barvivem z rostlin a znát název rostlin, ze kterých barva vznikla.

22. Bobřík slepoty

Tento bobřík má růžovou barvu. A na svém lovci požaduje, aby měl dvě hodiny zavázané oči, a přitom nesmí opustit stan nebo místnost, kde se plní. A navíc se nesmí ani spát ani ležet!

23. Bobřík hbitosti

Fialový bobřík hbitosti se uloví tak, že jeho lovec stojí u stěny dlouhé 2 metry (například u podsadového stanu). Ze vzdálenosti 20 kroků po něm bude někdo házet 100 míčků. Lovec bobříka se musí vyhnout minimálně 80 hodům míčků.

24. Bobřík indiánských signálů

Lov světlemodrého bobříka indiánských signálů vyžaduje dvě části. Za prvé vyslat a přijmout vzkaz v Morseově abecedě, a to rychlostí alespoň 12 znaků za minutu". A za druhé totéž, avšak místo morseovky vyslat vzkaz semaforovou abecedou.

25. Bobřík uloupených míst

Je světlehnědý. A v knížce "Strach nad Bobří řekou" vyžadoval sesbírat alespoň třináct pohlednic z míst, které byly kvůli Mnichovské zradě odtrženy od Československa a připojeny k Německu. Namátkou to jsou Český Krumlov, Cheb, Úštěk, Františkovy Lázně, Holašovice, Deštné v Orlických horách, Pec pod Sněžkou, Ovčárna, Praděd, Mariánské Lázně, Sloup v Čechách, Adršpašské skály, Jeseník, Pálava,…

Ale, pokud chce někdo lovit bobříka v současnosti, měl by podle současných pravidel nasbírat alespoň 50 pohledů českých měst.

26. Bobřík věrnosti

Tento bílý bobřík má pro svého lovce takový úkol, že po jeden celý rok musí být věrným členem svého klubu, oddílu či sdružení.

Takže jak je vidět, Jaroslav Foglar byl bezedná studnice nápadů pro skautské a turistické oddíly. A pochybuji, že u nás v Česku najdeme někoho jiného, kdo se do pedagogiky volného času dětí a mládeže zapsal více než právě Jestřáb.

Z KRONIKY ŠK. ROK 2000-2001

Výprava za Malínským křenem

Letos první naše oddílová výprava vedla do Kutné Hory. Konala se 20. – 22. října 2000 a zúčastnilo se jí celkem 15 šelmáků. Z Uhříněvsi jsme tam jeli vlakem a

přestupovali jsme v Praze na hlavním nádraží. Do cíle jsme přijeli už za šera, a to jsme ještě měli před sebou dva kilometry chůze s plnými krosnami na zádech. Když jsme konečně dorazili do sokolovny, kde jsme měli být ubytovaní, dozvěděli jsme se, že tam být nemůžeme, neboť už byla plná. Místo toho jsme dostali ubytování přímo královské. V klubovně místního turistického oddílu, kterou jsme měli celé dva dny jen pro sebe. Jedinou nevýhodou bylo, že všech patnáct dětí muselo spát v jedné místnosti na matracích a karimatkách, takže jsme se měli jak sardinky. Ještě tu noc byla pořádána noční hra, jež měla vyzkoušet odvahu každého.

Náš program na druhý den byl vcelku jasný: asi dvacetikilometrový Pochod za malínským křenem pořádaný místním Sokolem. Trasa vedla z Kutné Hory, podél Vrchlice, kolem Velkého rybníku, přes Bylany, Přítoky, Malý a Velký Kuklík, Kaňk a zpět do Kutné Hory. Když jsme dorazili k říčce Vrchlici, přivítal nás někdo, kdo už se jen tak v přírodě moc nevidí. Na kameni tam seděl skutečný živý rak. Naše cesta pak pokračovala kolem skalních soutěsek provrtaných šachtami, které tu zbyly po těžbě stříbra. Přestávku jsme měli u Velkého rybníku, kde jsme si za pomocí lihových vařičů a ešusů uvařili polévku a naobědvali jsme se.

Odtud naše cesta pokračovala dál, přičemž někteří šelmáci lépe či hůře plnili jednu ze tří podmínek ke vstupu do sekce Orient, kde museli sami vést oddíl pomocí turistických značek. Na vrcholu Kaňk jsme si prohlédli mohutnou propadlinu, která

však byla obehnána plotem. Když jsme však přišli zpět do Kutné hory pro slíbenou odměnu za pochod, kterou měl být párek s křenem, bylo nám sděleno, že jsme už přišli pozdě a párků tak na nás nezbylo. Místo toho jsme dostali každý nějaké sladkosti. A navíc jsme byli odměněni diplomy. Bylo tu hezky, ale v neděli jsme už museli odjet zpět do Prahy. Ale ještě, než jsme šli na vlak, tak jsme navštívili místní plavecký bazén, kde bylo pěkné koupání a sauna.

Víkend pod Jedlovou v Lužických horách

Tato naše výprava, která se konala od 17. do 19. listopadu roku 2000, začínala tradičně jako každá jiná na uhříněveském nádraží. Odtud jsme jeli do Prahy na Florenc, kde na nás čekali Řepáci, Stoupa a Jitka. Pak jsme se vydali na dlouhou cestu autobusem do České Lípy a opět vlakem do Jedlové v Lužických horách. Když jsme tam přijeli, počasí nic moc. Byla mlha, a navíc ani předpověď počasí nebyla příliš vlídná. Museli jsme pak šlapat po turistických cestách, abychom se dostali k vytoužené chatě. Ubytováni jsme byli ve dvou velkých místnostech, jež byli až nahoře chaty.

Druhý den začala velká hra na stalkery, ve kterých tři vybraní vedoucí

představovali průvodce po tajemné zóně, kde se dějí nejrůznější záhadné jevy jako např. mizení lidí v jiném časoprostoru apod. První náročný úkol byl vyšplhat na Malý Stožec. Vylézt se nám na něj podařilo, ale cesta byla dost náročná. Dalším bodem, kam jsme při hře měli namířeno byl vrch vysoký 774 m – Jedlová. Už z dálky na něm byla patrná kamenná rozhledna a TV vysílačky ukazující že je z něj široký rozhled.

Hlad nás už donutil si jít naobědvat. Na vrcholu je naštěstí restaurace, kde nám uvařili, a kde nám také prodali vstupenky k návštěvě rozhledny. Dolu z Jedlové jsme do vzali zkratkou, po sjezdovce. Je podzim, za pár dní napadne sníh, a stráň opanují lyžaři a snowboardisté. Teď ji však opanovali šelmáci, v doprovodu svých vůdců stalkerů. Úkoly, které měli v průběhu cesty splnit, nebyli také zrovna jednoduché. Nesmět například nějakou dobu vyslovit ani slovo, svázáni šněrovačkou projít hustým lesem nebo jít určitou trasu se zavázanými očima, to pro mnohé není příliš jednoduché. Do cíle, který se nacházel u Křížové cesty v Jiřetíně pod Jedlovou, dorazili bez větší újmy všichni (snad až na špinavé oblečení). Odměnou za jejich snažení bylo napití ze zázračné studánky a načerpání nové energie, které toto zvláštní místo vydává. To jsme si osobně vyzkoušeli, když jsme položili ruce k zemi a cítili jsme v rukách jakési brnění.

V neděli nastává ten okamžik, kdy si musíme vše sbalit a vydat se na cestu ku Praze. Avšak jsme se s tímto nádherným krajem nechtěli rozloučit bez toho, abychom neviděli místní dominantu – skalní hrad Tolštejn. Počasí bylo pěkné, sluníčko svítilo, ale foukal silný vítr, takže

jsme měli co dělat, aby nám neuletěli čepice. A teď rychle na vlak, aby nám neujel.

Jarní prázdniny v Albrechticích

O jarních prázdninách 17. – 24. února 2001 jsme se jako každoročně zúčastnili jarního tábora se SVČ a turistickým oddílem "Šelmy". Byli jsme opět v Albrechticích v penzionu Alpin.

V neděli jsme poprvé pokoušeli svá tělíčka na lyžích. Někteří překonávali své dosavadní rekordy a všem se snad na Špičáku líbilo. Odpoledne jsme si utvořili pět hracích družstev a zahájili celotáborovou o poznání divu světa.

V pondělí začalo konečně hustěji sněžit, a tak všichni z toho měli hned lepší náladu. Nebudeme lyžovat a snowboardit na trávě. Protože v úterý nastal třetí den, vypravili jsme se do libereckého akvaparku. Husté sněžení nám malinko znepříjemnilo cestu, ale dojeli jsme. První odvážlivci, dva instruktoři, vyšli v plavkách už z autobusu. Lidé koukali nevěřícně, ale jim se to líbilo. Trocha shonu a zmatku nám na dobré náladě neubrala, a tak jsme se během chvilky cachtali v bazénu a topili se. Po pořádném vykoupání jsme se ještě procházeli po obchodním městečku Babylon a za nedlouho přijel autobus, kterým jsme odjeli zpět do chaty.

Od středy se lyžovalo u Hermana, protože už tam napadla poměrně slušná sněhová

nadílka. Ve čtvrtek nechyběly odpolední hry na sněhu – stavění pána hor, při kterém jsme se docela bavili. A večer bylo dokonce večerní lyžování. Jindy zas večerní soutěže.

Pátek, poslední den na lyžích byl tradičně zasvěcen závodům. Závodilo se ve sjezdu, slalomu, skocích na lyžích, jízdě na snowboardu. A jak jsme dopadli?

SJEZD NA LYŽÍCH - kategorie dívky :

1.	Radka Hůlová
2.	Eliška Křížová
3.	Míša Miková

SJEZD NA LYŽÍCH - kategorie chlapci:

1.	Pavel Hodan
2.	Zdeněk Urban
3.	Jakub Růžička

SLALOM - kategorie dívky:

1.	Eliška Křížová
2.	Markéta Smrčková
3.	Karolína Hrabánková

SLALOM - kategorie chlapci:

1.	Zdeněk Urban
2.	Pavel Hodan
3.	Jakub Růžička

SKOKY NA LYŽÍCH:

1.	Pavel Hodan
2.	Ondra Hejna
3.	Fanda Nečesal

SNOWBOARD:

1	Jakub Čadina
2.	Petr Sobíšek
3.	Zdeněk Urban

STOLNÍ TENIS:

1.	Andrea Davidová
2.	Jiří Počta
3.	Pavel Hodan

V celotáborové hře zvítězilo družstvo Excalibur Jakuba Růžičky, Druzí byli Tulínci Zdeňka Urbana a třetí Wydlacy Markéty Smrčkové. Myslíme si, že jsme tento lyžák prožili v pohodě a bylo nám spolu dobře.

Výprava na Kokořínsko

Další naše výprava, která se konala 27. – 29. dubna 2001, směřovala tentokrát do oblasti skalních útvarů, kde je ráj horolezců. Oblast se nachází na sever od Prahy a nazývá se Kokořínsko. Když jsme na ni jeli, trhli jsme snad rekord v přestupování. Však čtěte: Z Uhříněvsi na hlavní nádraží, z hlavního do Všetat, odtud do Mělníka a z Mělníka do Lhotky. Asi sto metrů od nádraží ve Lhotce se nachází tábor, v jehož jedné z budov jsme se ubytovali. Když dorazil Stoupa, bylo nás zase víc, což celý oddíl více oživilo. Druhý den jsme se chystali na dlouhou výpravu na Kokořín, ale plán nám zhatila jedna docela běžná věc. Chtěli jsme si cestou nakoupit něco k jídlu, jenže v Lhotce už měli zavřeno. V tuto chvíli jsme nejprve zoufali, co dál. Ale naštěstí byl na cestě Tomek, jenž nám potřebné potraviny nakoupil, takže jsme nakonec hlady neumřeli. Ve Lhotce jsme navštívili jednu z místních podivuhodností – skalní

byt, který dříve skutečně sloužil jako obydlí. A dokonce prý donedávna v něm žila jedna osmdesátiletá paní. Když jsme tu byli, sloužila jako klubovna místního turistického oddílu, jehož vedoucí nás tu provedl a ukázal nám muzeum, které je vněm umístěno. Mohli jsme tak vidět celou historii Kokořínska se vším, co se zde nachází nebo někdy nacházelo. Obdobných skalních bytů je v okolí více, ale nejen ony.

Navštívili jsme i skalní mlýn. Ten se nalézá severně od Lhotky. Je to vlastně jakási uměle vytesaná jeskyně, v níž si dokonce někteří všímavější jedinci povšimly zkamenělých lastur na jejích stěnách. Během výletu si také někteří vyzkoušeli své schopnosti zdolat nějakou skálu.

Náš výlet byl navíc zpestřen kolektivními sporty. Večer jsme si zahráli kopanou proti místním chatařům. Hrálo se až téměř do noci, ale bohužel nás chataři porazili. V neděli, ještě, než jsme odjeli zpět do Prahy, jsme si na místním hřišti zahráli volejbal, který někteří z nás hráli úplně poprvé.

Cyklistický tábor Žďárské vrchy

Čtvrtek 2. srpna 2001, půl čtvrté odpoledne. Na svých kolech jsme právě dorazili do kempu Konopáč u Heřmanova Městce. Po dlouhém slunečném dni stráveném na rozpálené asfaltové silnici je do docela příjemná zpráva, protože se už všichni malí účastníci našeho tábora vidí v plavkách, jak skáčou do rybníka a jezdí po tobogánu. Právem si to zaslouží, protože posledních čtrnáct dnů to nebyla žádná procházka růžovým sadem, ale pořádná zkouška odolnosti, jež pro někoho dopadla lépe, pro jiného zas o něco hůř.

Vše to začalo v pátek 20. července na Smíchovském nádraží. Nejprve zmatek s odbavováním kol, pak loučení s rodiči včetně ukápnutí slziček. A nakonec dlouhá cesta vlakem do Žďáru nad Sázavou. Odtud do Třech Studní, kde jsme zakotvili na další dvě noci v chatovém táboře. Tam jsme se poprvé projeli na kolech a ti nejlepší z nás dokonce dorazili až na Devět skal, nejvyšší vrchol Žďárských vrchů.

Další zastávkou byly Milovy a zdejší kemp u rybníka, kde jsme si postavili stany. Protože zde byla půjčovna loděk, vyzkoušeli jsme si i veslování.

Pak však přišlo něco, co si snad nepřál vůbec nikdo. Obloha se zatáhla. A i přes optimistickou předpověď počasí ohlašující příchod tropických veder se rozpršelo a nechtělo přestat několik dalších dní. Vzhledem k této skutečnosti jsme museli změnit naši trasu a místo do Vortové jsme se uchýlili se do sokolovny.

Když se počasí konečně umoudřilo, vydali jsme se do kýžené Vortové**,** kde jsme mohli

zůstat díky místnímu panu starostovi a místním ochranářům tři dny a tři noci na louce uprostřed přírody nedaleko rybníka „Zlámanec“. Museli jsme si zde postavit stany, v lese vykopat latrínu a chodit pro vodu asi dva kilometry do hájovny.

Bylo tu pěkně, ale nedalo se nic dělat, neboť dálky čekaly. Po důkladném úklidu

jsme nasedli na svoje bicykly a odjeli na další zastávku u rybníka Řeka nedaleko Krucemburku.

Druhý den nás čekal asi nejnáročnější přejezd z celého tábora do Libic nad Doubravou**.** Cesta byla těžká. Jelo se rozbahněným lesem, jinde do dlouhých kopců. A nakonec po rozpálené silnici. Zato nám bylo odměnou, jaké jsme měli

v Libicích ubytování. Byla to po týdnu a půl velká změna, protože jsme přespali v turistické ubytovně „Pilnův statek“.

Druhý den jsme však opět museli usednout do sedel svých bicyklů a pokořit svahy Železných hor, abychom se co nejdříve dostali k Sečské přehradě

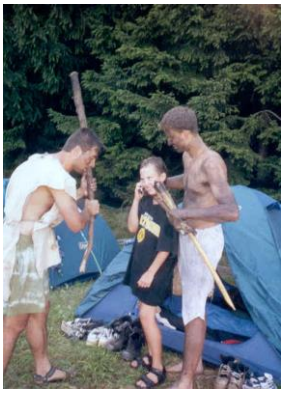

Tentokrát jsme opět spali pod stany, ale ve skautském středisku, kde zrovna měli svůj tábor sokolové z Pardubic, s nimiž jsme sehráli i několik přátelských utkání ve volejbale a v kopané. Pro zajímavost: všechny tři jsme vyhráli. Podnikli jsme odtud také cyklistický výlet na nedalekou zříceninu hradu Lichnice a vykoupali jsme se v přehradě.

Při posledním přejezdu jsme dorazili až sem a zítra nás čeká slavný návrat do Prahy na Masarykovo nádraží. Byla to zase oproti posledním létům, kdy jsme byli během celého tábora na jednom jediném místě, poměrně výrazná změna. Poznali jsme zas další kus republiky a získali řadu zážitků na celý život.

ŠIFROVACÍ KOUTEK

Posunutá abeceda

V minulém čísle jsme se seznámili s šifrou zvanou „mřížka“. Správné vyluštění bylo „KOSTELEC NAD ČERNÝMI LESY“.

Dnes bych vás ale seznámil s další šifrou, a to s „posunutou abecedou. Na začátek vám dám jednoduchou, a to takovou, která je posunutá v abecedě buď o jedno písmenko vpřed nebo jedno písmenko vzad.

A tak na vyluštění tu mám další české město:

CŘBŇĎZŠ ŇBĎ MBCFN – ŠŤBŘB CPMFŠMBW

Dokázali jste? Kdo mi správně řekne do příštího čísla Šelmíku na oddílové schůzce vyluštění, má pět bodů do oddílového bodování.

Jen bych vás ještě seznámil s tím, že některé těžší varianty této šifry můžou být posunuty i o několik písmenek.

HISTORIE UHŘÍNĚVESKÉHO SKAUTINGU

Skauti v letech 1945-48

Tato doba patří v Uhříněvsi k velkému boomu. Doba okupace a vůbec doba válečná přinesla několik aspektů, které není možno přehlédnout. Radost z ukončení války, velký obdiv k odbojové činnosti, nenávist k německému nepříteli i obdiv k uniformám byly jistě příčinou, že všechny organizace, ale zejména organizace skautská měla v dětech obrovské obdivovatele. Také výstroj byla poměrně lehce dostupná z tzv. trofejního materiálu. Byly to např. stanové celty, kolíky, kotlíky a ešusy, torny všeho druhu, ale zejména úesky, telata, různé chlebníky apod. Skautské hnutí se rozrůstalo nebývalou měrou. Každý kluk či děvče chtěl být skautem, nosit skautský kroj, pochodovat, stanovat, tábořit, hlídat, prostě jakkoliv prokazovat svou odvahu. Příběhů a různých idolů bylo po vyhrané válce dost.

Podobně tomu bylo i zde v Uhříněvsi. Skauty zformovali dospívající mladí nadšenci, ke kterým patřil br. Miroslav Kalaš, Pepa Smolík, Zd. Blače, L. Lopata, F.Jeřábek, Zoubek, Janovský, J. Matoušek, Pepík Kafka, bří. J. a Z. Novákovi a další. Prvním Vůdcem střediska a vůdcem 1.chlapeckého oddílu byl br. Miroslav Kalaš. Vůdcem 2. oddílu byl o něco později, ale mezi kluky velmi oblíbený br. Oskar Steinbauer, předválečný starý skaut z Kolovrat.

První poválečnou klubovnu poskytl Pepík Smolík. Byla v přízemní místnosti celkem nového domu čp 199. Zde se pak rodily plány na novou činnost Junáka v Uhříněvsi. Nutno poznamenat, že celý program i způsob vedení byl silně poznamenán poválečnou dobou a celý výcvik či program byl silně militantní. Pořadovost a rádoby vojenské vystupování převládalo a dá se říci nebylo snad ke škodě. Upevňovala se kázeň a disciplína. Zájemců bylo hodně, a tak bylo snadné si i členy vybírat. Humanitární akce se pak soustřeďovaly na obnovu poválečného hospodářství. Začínaly tzv. brigády a jednou z nich byla i pomoc na žních v roce 1945 na Nymbursku. Pro naše středisko konkrétně pak Vlkov a Skochovice. O táboře samém, případně dalších, pojednáme v samostatné kapitole.

Středisko Junáka se rozrůstalo a první klubovna byla malá. Díky pochopení tehdejšího MNV jsme získali dvě místnosti a zahradu v bývalé Židovské synagoze. Zde se pak skautská činnost rozjela naplno. Schůzky, soutěže, výcvik a výpravy do okolí programově naplňovaly naše klukovské sny a představy. Skautské tábory pak byly každoročním vyvrcholením junácké činnosti a nezapomenutelným celoživotním zážitkem.

Ani děvčata v této době nezůstávala pozadu. Vůdkyní 1.dívčího oddílu byla Růžena Kalašová. Dalšími pak Zdeňka Klinerová, Ivana Falovičová, Blanka Hůlová, Anna Náglová, Vlasta Nováková a další.

(z pozůstalosti p. **Zdeňka Růžičky**, bývalého uhříněveského starosty a skautského vůdce uhříněveského skautského střediska)

TÁBORNICKÝ KOUTEK

Dokázali byste určit čas podle kompasu nebo buzoly?

Určit sever a jih podle ručičkových hodin, je jedna z populárních metod určení světových stran bez kompasu, když jste v přírodě. Ale dokázali byste to i obráceně? Odhadnout přibližný čas podle kompasu? V zásadě to přeci jde!

Jak se určuje sever a jih podle ručičkových hodinek? Pokud chodíte nebo jste někdy chodili do nějakého skauta či turistického oddílu, možná vám to i řekli. Malou ručičku namíříte na slunce. A pak myšleně rozpůlíte úhel mezi malou ručičkou a dvanáctkou (v případě letního času mezi malou ručičkou a jedničkou). Tento rozpůlený úhel ukazuje na jih a na opačnou stranu na sever.

Pokud tedy jde toto, mělo by to samozřejmě jít i obráceně. A pomocí kompasu určit, kolik, že je vlastně hodin. Alespoň tedy přibližně. Ano, teoreticky by to mělo jít asi takto:

Musíte mít samozřejmě buzolu, nebo alespoň kompas, kde jsou znázorněné i azimuty, tedy stupně kolem dokola. A střelku i azimut 0 (360) stupňů zorientovat k severu. Země, jak známo, se otáčí jednou za 24 hodin. Na kompase by mělo být zas 360 stupňů. A 360 děleno 24 s rovná 15. Každou hodinu se tedy Země otočí, a tedy se i slunce na obloze posune o 15. stupňů. V pravé poledne by slunce mělo být na jihu, to jest na azimutu 180 stupňů. To znamená, že pokud azimut 180 stupňů vydělíme číslem 15, dostaneme číslo 12. A takto by to mělo platit pro každou naměřenou hodnotu. Podíváme-li se, na jakém azimutu se vůči rovině zrovna nalézá slunce a tuto hodnotu vydělíme číslem 15, měl by nám vyjít přibližný čas. V době letního času akorát pak ještě musíme připočíst jednu hodinu.

Má to tu nevýhodu, že to platí jen přibližně. Důvod je jednoduchý. Naše planeta je rozdělena na časová pásma cca po oněch 15 stupních. Takže vlastně je stejný čas na výseku zeměpisné délky v rozdílu oněch 15 stupňů. Takže v rámci tohoto může být několik málo stupňů v azimutu rozdílu. Ale to přeci u toho zjišťování severu podle hodinek platí také. A tak zas bych se tím moc netrápil, zvláště když píšu, že je to zjišťování přibližné. Má to i tu nevýhodu, že za špatného počasí to jde hůř a v noci, kdy není vidět slunce, už bohužel vůbec. Ale i tak je to myslím zajímavá dovednost jak pro skauty, tak všechny ostatní dobrodruhy, když vám náhodou v přírodě nejdou hodinky.

Proto si závěrem můžete vyzkoušet tyto dva (třináctkové) domácí úkoly, které jsem vám na toto téma připravil:

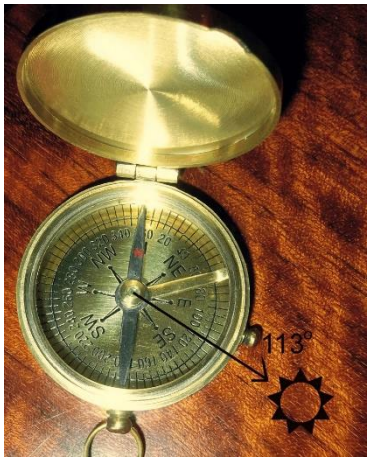

Kolik hodin, by mělo být, pokud naměříte slunce na azimutu 113 stupňů? Správná odpověď je 113 děleno 15. Výsledek je 7,5333. Mělo by být něco kolem půl osmé. V letním čase, něco kolem půl deváté.

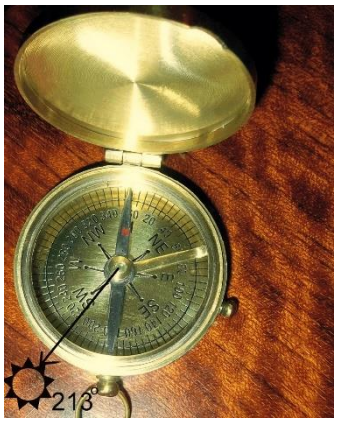

Kolik by bylo hodin, kdybyste naměřili přesně o sto stupňů víc, tedy slunce na azimutu 213 stupňů? Opět číslo 213 vydělíme 15. Výsledek je 14,2. Je tedy něco kolem čtvrt na tři odpoledne (v případě letního času čtvrt na čtyři).

KYTAROVÝ KOUTEK

Rodné údolí

Traditional, text E. Knos

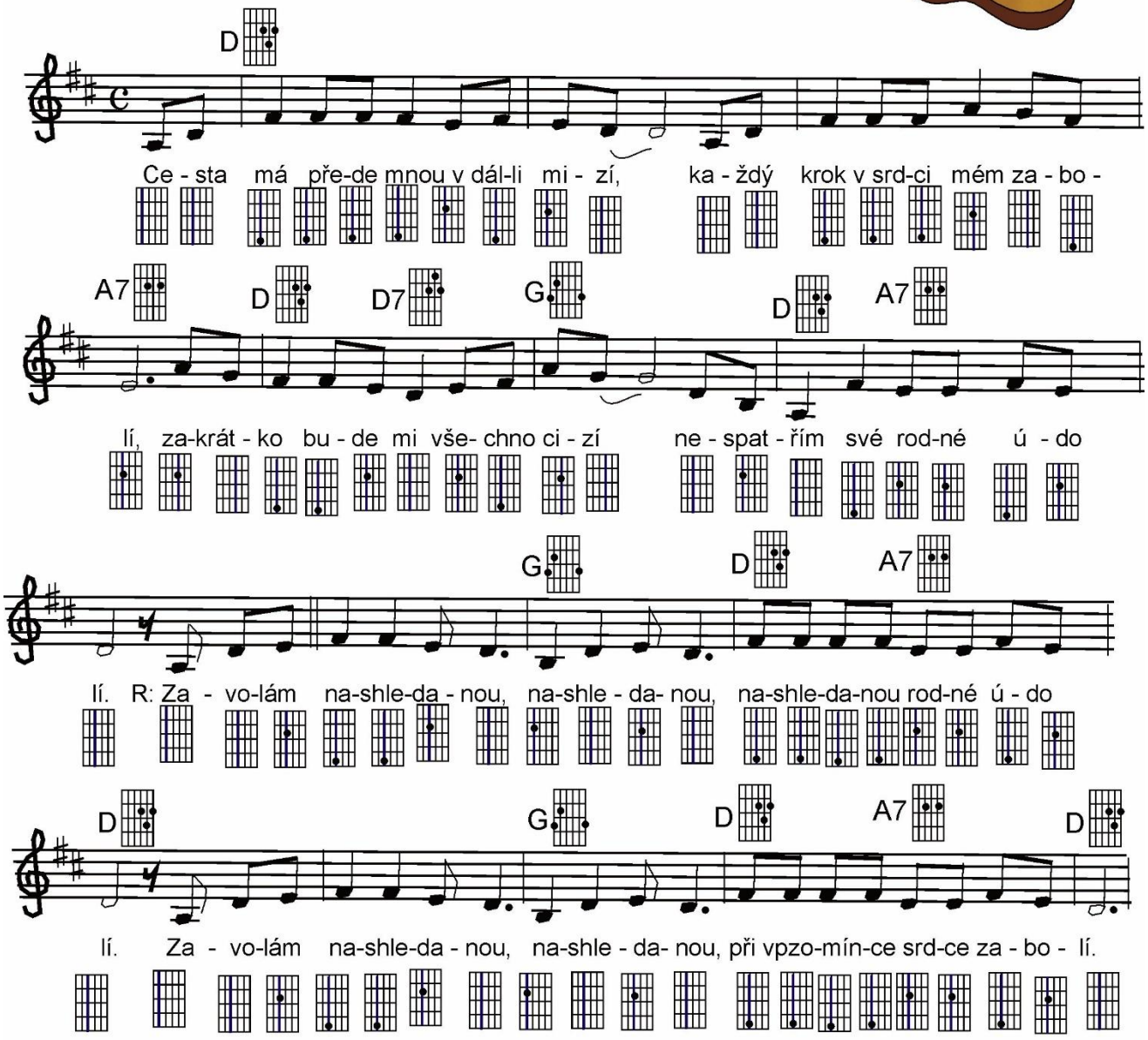

2. Oči mé nevidí, jak se stmívá,
nevidí, co jsem měl tolik rád,
jediné, co mi teď ještě zbývá
rodnému udolí sbohem dát.
R:

3. Proč se den za každou nocí vrací,
proč se čas na chvíli nezastaví?
Nemusel bych ti své sbohem dáti,
kdyby dnešní den na věky byl.
R:

HRDINOVÉ ČEKSASU

9. Jak se vážou autíčka?

„Tak klid, kluci," nabádal Bugy. „Má někdo nějaký typ, jak by se dala zpráva vyluštit?"

Kluci se na ní podívali a začali jeden přes druhého vymýšlet různé teorie. Jediný, kdo přišel s nějakým rozumným nápadem, byl Hlavička. Navrhl přečíst všechny začáteční písmenka obrázků.

„Tak když si to myslíš, tak to zkus!" Bugy podal vzkaz Hlavičkovi a ten začal číst: P R O S I M E P O M O Z T E N A M. B A N D A N A M U K O Ř I S T I L A V Š E C H N Y K Y T A R Y. K D Y Ž N A M J E P O M U Z E T E D O S T A T Z P E T Z A J I S T I M E V A M J I D L O N A C E L Y D E N . 1 3 O D D Í L A L G O N I K O V E."

„Výborně Hlavičko, chválím tě. Avšak přihlásil se Tom a podotkl.: „Prosím, co to znamená to 13. ODDÍL?"

„To se zřejmě jedná o skauty, 13. oddíl Algoniků. Skauti si přeci svoje oddíly číslují." Odpověděl Čumbrk.

„A Algonikové je nějaký indiánský kmen." Poznamenal Hlavička.

Na to Bugy odpověděl: „Ano, ale správně se kmen jmenuje „Algonkinové". Ale třeba se jim to takhle více líbí, že je to o písmenko kratší.

„Super výborně. Takže máme celý dopis." Zajásal Bugy. „Tak co, pomůžeme jim?" Mezi kluky to vypadalo, že souhlasí. „Vy starší, nevíte náhodou, kde tu ti Algonikové mají tábor?"

„To víš, že víme!" Zavolal Kája, „Půjdeš tadyhle po Brch Riveru a pak od soutoku po Brown Riveru. A asi po půl kilometru narazíš na místo, kde se říká „Údolí Pod Hadí stání. A tam mají tábor ti skauti."

„Takže víte, co uděláme?" Navrhl Bugy. „Pošleme k nim posly a ti jim vzkážou, že jejich nabídku přijímáme. Ať s námi počítají. Společně jistě tu bandu zneškodníme. Naše další taktika bude taková. Jirka s Danem budou hlídat tábor. My všichni ostatní se vydáme k Algonikům, a pustíme se společně nimi do boje s tou bandou. Jakmile první dva naši starší padnou, vrátí se do tábora a vystřídají kluky. Káju ze Sovou teď pověřuji tím, aby na sebe vzali úkol poslů. My ostatní si vyrobíme na krk kolečka – dřevěné životy. A půjdeme za vámi."

Kája a Sova se rozloučili a šli. Bugy mezi tím vzal jednu silnější kulatinu, která tu zbyla po předchozím turnusu a nastartoval motorovou pilu. Čumbrk ji mezitím přidržoval a Bugy řezal jedno kolečko za druhým.

„Teď si dojděte do nářadí pro nebozez. A každý dostane kolečko, které si proděraví. Pak dostane provázek, který jim protáhne a rybářským uzlem si to zaváže. Kdo z vás neumí rybářský uzel neboli autíčka, tak ten se dělá takto." Pak si vzal Bugy jednu uzlovačku a začal předvádět: „Konce provazu si položíme takto podél sebe. Jeden konec povede na sednu stranu a druhý na opačnou. A tím uděláme takovouto silnici. Na jednom z konců uděláme očko tak, aby jím procházel ten druhý konec. A jako klasické očko ho pak utáhneme. A tak máme první autíčko. Totéž uděláme na druhém konci. A tažením teď dáme uzly k sobě. Brm, brm, brm, uděláme tak bouračku. Vzniknou vám autíčka a společně s kolečkem i takzvaný život. Pokud ho budete mít na krku, je to známka toho, že jste živí. Jakmile vás však někdo zasáhne, musíte ho sundat a schovat. Tak to jsou nemilosrdná pravidla Čeksasu. Dávejte si však na sebe pozor. Stále myslete, že jste jako na divokém západě. Tady se může stát cokoliv. Ale já věřím, že

si s tím poradíte, a po skončení bojů vás budeme moci prohlásit za hrdiny Čeksasu.“

10: V indiánském táboře

Když všichni měli vyrobené životy, oblékli se do svých kovbojských obleků a vyrazili. Soutok Brčnice s Hnědým potokem byl jen kousek nad jejich táborem, a tak se vydali po vyšlapané cestě po břehu.

Brown River. Za chvíli narazili na rozcestí. Na mohutném dřevěním sloupu byly připevněny čtyři dřevěné ukazatele. První ukazoval doleva. Stálo na něm směr Dlouhý průsmyk a pod tím El Caso 2 km.

„Co je to to El Caso?“ Vyzvídali Bořík s Péťou.

„To je místo, kam se někdy určitě vypravíme“ odpověděl Bugy. „Ale co to je, to vám zatím nepovím, vy byste tam pak chtěli určitě jít. Přitom my teď máme jiné povinnosti.“

Druhá cedule ukazovala směrem zpět, na Velké Sladké jezero a Skalici, Třetí směřovala doprava na trampskou osadu Nevada a čtvrtá rovně na Hadí stráň.

„Takže teď budeme muset jít rovně,“ přemýšlel Vlčák.

„Velice správně“ odpověděl Bugy.

A tak se šlo. Kluci mezi tím přemýšleli, co asi bude to El Caso, když tam někdy určitě půjdeme. Cesta jim mezitím ubíhala. Hnědý potok kolem nich zurčel po kamenech, vítr mírně kymácel stromy nad nimi na stráních. Kamenitá cesta vedla do mírného kopce a pozvolna kopírovala tok potoka. Za chvíli spatřili v dálce kouř.

„Vidíte?“ Řekl Čumbrk, támhle vepředu, to je tábor Algoniků.“

„Supr“, prohlásil Bugy, „tak jdeme, ať jsme tam co nejdříve.“

Jak se postupně blížili ke skautskému táboru, spatřili, co to vlastně ten kouř je. Byl to ve skutečnosti oheň. Když se přiblížili ještě blíž spatřili, že kolem něj sedí nějací lidi. Bugy si vzal dalekohled a za chvíli už věděl víc. „Jsou to indiáni, je jich tam asi deset. Všichni mají taky na hlavách čelenky. Ne, dva nemají. Teď to vidím ještě líp. Ty dva jsou Kája se Sovou a o něčem diskutují.“

A tak se pomalu přibližovali do Údolí pod Hadí strání. A když tam konečně přišli, nestačili se divit. Takový pěkný tábor snad ještě neviděli. Nejprve velká dřevěná brána s věží. Nahoru se dalo vylézt po žebříku. Avšak, co je nejvíce překvapilo, bylo to, co se nalézalo přímo nahoře. Podsadový stan, takže hlídka se mohla na své službě možnost v případě nepříznivého počasí i schovat. Kolem stanu bylo pochopitelně zábradlí a na něm byly připevněny dva znaky. Na prvním byla skautská lilie a na druhém týpko s rohatým kolečkem, zřejmě znak oddílu.

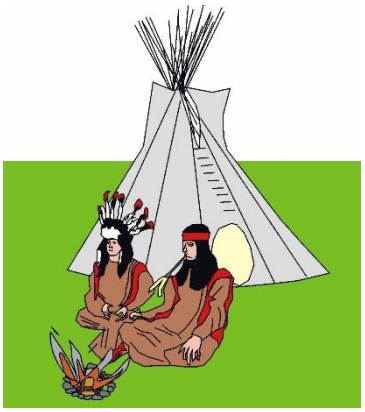

Týpka, ve kterých Algonikové spali, byla o něco větší než ta jejich pětimetrová. A co víc, z jejich vrcholu se kouřilo! Kuchyně byla sice podobná jejich kuchyni, ale zato jídelní stoly, to bylo panečku dílo. Dřevěné konstrukce přikrývala snad ještě složitější střecha. Nechyběl ani pěkný vlajkový stožár a most přes potok. U velkého ohně se navíc tyčil velký totem, jedinečné řezbářské dílo. Zkrátka, jejich tábor v Údolí Tichých stínů byl jen slabým odvarem toho, co se nalézalo zde. A do tohoto mistrovského tábornického díla vstoupili teď i naši kluci. Naproti jim přišel muž s velkou čelenkou, nejspíš náčelník tábora.

„Buďte u nás vítáni, bledé tváře. Tady jste v lovištích kmene Algoniků. Slyšel jsem od vašich bratrů, že nám chcete pomoci v boji proti zlým banditům z New Old City, aby naše další večery u táborových ohňů nebyly doprovázeny tichem. Vítám vás,

jmenuji se Velký Lišák a jsem náčelníkem zdejšího kmene.“

„Děkujeme za uvítání, náčelníku Velký Lišáku. Mě říkají Bugy a jsem velitelem této skupiny mladých kovbojů.“

„Výborně, mladí muži a umíte pást krávy stejně tak, jak pěkně vypadáte?“

„Pást krávy?“ dívali se kluci jeden na druhého, co si to ten náčelník Velký Lišák Vymyslel.

„Ano, správný kovboj by uměl pást krávy. „Cow“ přeci znamená anglicky „kráva“ a „boy“ je kluk. Kovboj je tedy honec krav.“ Kluci ho nadšeně poslouchali a náčelník pokračoval: „Ale nám nevadí, pokud neumíte pást krávy. Ale doufáme, že umíte dobře bojovat, protože to za chvíli budete potřebovat ze všeho nejvíc. A umíte dobře bojovat?“

„Jasně, že umíme,“ vystoupil Hlavička, „my malí jsme dokázali už vybojovat náš tábor, když byl obsazen. A naši velcí kluci, dokázali zase tábor uhájit před cizáky.“

Ještě, že náčelník Velký Lišák nevěděl, jak to bylo ve skutečnosti i když v zásadě Hlavička měl pravdu.

„Velice obdivuji váš tábor.“ Sdělil náčelníkovi Bugy.

„No to víš, to je u nás běžné již několik let. Říká ti něco jméno Ernest Thompson Seton?“

„Jistě že ano, to je jeden ze zakladatelů světového skautingu a propagátor tzv. Lesní moudrosti.“

„Ano správně, vidím, že mají bledé tváře dobré informace o našich předcích. Půjde s námi tato bledá tvář, nazývaný Bugy, vykouřit dýmku míru?“

„Jistě, že půjdu a rád.“

„Nu, tak přistup k našemu slavnostnímu ohni a můžeme se do toho pustit.“

11. Na válečné stezce

Kolem ohně seděli indiáni a naši kluci se postavili v dalším kruhu kolem nich. Přítomnost cizího oddílu nenechala chladným ani osazenstvo zdejšího tábora. A tak během chvíle tu byli další indiáni.

„Naši přátelé, honci krav, nám přišly pomoci vybojovat naše posvátné hudební nástroje zpět, které nám při včerejší akci ukořistili banďáci. A myslím, že bychom je proto měli nazývat našimi bratry.“ Řekl náčelník a uchopil dýmku, samozřejmě nekouřící, strčil do úst a podal Bugymu. Ten udělal totéž.

„A nyní bychom se měli připravit na cestu do New Old City. Vezměte si všichni své bojové zbraně a vyrazíme.“ Poručil Velký Lišák. A na tento pokyn se během půl minuty seřadilo všech asi třicet malých indiánů do řady. A společně s kovboji se vydali na cestu.

Nejprve šli ze svahu porostlým trávou. Nahoře začínal les, avšak byl odtamtud i pěkný výhled na údolí. Vojta si všiml, že v dálce byl vidět i jejich tábor. Přitom přemýšlel, že zatímco oni si včera chystali tábor, na jiném místě Čeksasu se už bojovalo natvrdo. A za chvíli se zřejmě uskuteční další bitva. A tak se celý kordon pustil do úzké vyšlapané cesty. Každý musel jít jeden za druhým, aby si své oblečky neponičili od vyčnívajících větví. Nyní šli téměř po rovince. Pak narazili na trochu širší cestu. Když v tom se náčelník zastavil.

„Tak tady na druhé straně kopce se nalézá trampská osada Nevada. Tam se bát nemusíte. Její obyvatelé k nám nejsou nepřátelsky nakloněni. My ale půjdeme ještě o něco dál. A tam už si musíme dát pozor.“

Po chvíli již minuli první chaty a jejich obyvatelé je z radostí zdravili. Prý jednu z nich tam má i Bill, co je vítal na začátku Čeksasu. Celkem tu bylo asi dvacet chat a za nimi les. Nyní si náčelník opět udělal proslov: „Tak, teď už jsme od New Old City opravdu kousek, je to támhle dole, jak teče Brch River.“

Všichni se zaposlouchali. A skutečně, tam dole bylo hemžení jako na táboře.

„Je jich tam asi padesát. To je také důvod, proč jsme vás požádali o pomoc. Nás a vás je teď dohromady asi šedesát, a tak budeme mít přesilu. Navrhuji tento bojový plán. Rozdělíme se na tři stejné skupiny. V každé budou velcí i malí. Nejprve tam nečekaně vnikne první skupina. Ta se tam bude snažit zasáhnout co nejvíce banditů, co bude moci. A to do té doby, než budou všichni její členové pobiti. Ostatní budou zde skryti v lese. Po nějaké době tam vtrhne druhá skupina. Banditi z tábora New Old City již budou unavenější, a tak druhá skupina, bude mít lepší možnost zasáhnout další. A nakonec třetí skupina, která to dokončí. Souhlasíte s tímto plánem?“

„My souhlasíme, je to dobrý nápad“ Řekl Bugy.

Pak začalo velké rozdělování, kdo kde bude. Čumbrkovi a Sovovi, kterým připadla ta čest být v první linii připomněl ještě dřívější dohodu, že jen co budou zasaženi, vydají se podél potoka až tábora a tam, že vystřídají Jirku a s Danem.

Pak už se šlo jen rozmístit do předem domluvených pozic a první linie čekala na pokyn k útoku.

12. Bitva u New Old City

Jedno kráknutí náčelníka a bitva začne. Všichni seděli a čekali. Náčelník Velký Lišák sledoval nejlepší pozici, kdy bude venku ze stanů co nejlepší počet příslušníků zdejšího tábora.

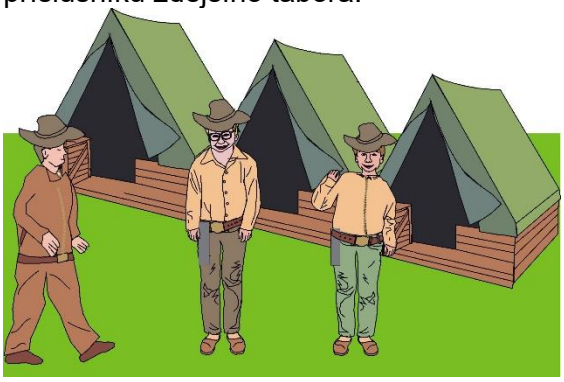

Nesmí jich být málo, aby co nejvíc banditů bylo vidět. A taky jich nesmí být moc, aby neměli banditi přesilu. Prostě tak akorát. To bude totiž ten nejlepší počet, který potřebují. Až najednou se ozvalo kýžené „kráá“. A následně se první linie bojovníků rozběhla k New Old City. Jakmile vnikla až do tábora, strhlo se mezi zdejším osazenstvem hotové pozdvižení. Táborníci banditi se začali rychle vzpamatovávat z momentu překvapení, který jim připravil náčelník Velký Lišák. Než však si mnozí stačili zaběhnout pro pušky na molitanové míčky, devět jich už bylo zasaženo. Ale sotva si je ostatní opatřili, začala přestřelka, která snad neznala ani mezí. Během chvíle padl jak Hlavička, tak Tom, Čumbrk, Vojta, Vlčák, Sova, Domča a Honzík. Velcí kluci na nic pak nečekali a běželi do tábora, pro vystřídání. Zasaženi byli i indiáni. Poslední, kdo zbyl, byl Bořík, který stál o podál a při boji se moc nenechával vidět.

„Hele Drede, tady je poslední“, zakřičel jeden z nepřátelských bojovníků, „co s ním uděláme?“

„No bude to náš zajatec“ Vykřikl jeden ze zdejších dospělých.

Bořík, začal volat pomoc, ale v tuto chvíli mu to nebylo nic platné. Musel vydržet do druhé vlny.

„Jak to vypadá?“ ptal se Velký Lišák přicházejících mrtvol.

„No zasáhli jsme jich asi patnáct“, sdělil náčelníkovi indián, kterému říkali Rudé Brko“

„No alespoň něco.“

„Avšak zajali jednoho z našich mužů.“

„Tak to má hold smůlu. Ale druhá vlna ho vysvobodí.“

A tak se vymýšlela strategie na druhý vpád. Kvůli Boříkovi se do ní přidal i Bugy a spolu sním Krokodýl, Zdeněk, Lukáš, Inka, Pavlík, Martin a Péťa. Většina banditů zřejmě bude v obležení Boříka, a bude se od něj snažit vyzvědět co nejvíce. A tak bude nejlepší zaútočit tam, tím se snad osvobodí i Bořík.

Bořík byl skutečně v obložení banditů, jak velký Lišák správně předpokládal. Dred se ho snažil rozmluvit, aby prozradil strategii. Jenže Bořík se nedal a silou vší vůle držel jazyk za zuby.

„Co s ním uděláme, šéfe?“

„No já bych ho strčil k Robertovi do stanu. Tam je přeci takový smrad, že udělá všechno proto, aby se z toho dostal.“

Bořík se začal bát a volal na plné pecky: „Pusťte mne vy zloduši!“

„Tak zloduši?“ Odpověděl Dred, „odvlečte ho do toho stanu!“

Bořík se bránil, jak jen nejvíc mohl. Škubal sebou a vůbec se snažil se svým tělem dělat různé hadí obraty, a tak ho nakonec vzali za nohy ruce a nohy celkem čtyři banditi.

Jak však celkově dopadne bitva, to se dozvíte příště.

UZLOVACÍ KOUTEK

LIŠČÍ SMYČKA

vázání: 1) Vytvoříme dvě smyčky, a to tak, aby ho konce lana překřižovaly na stejné straně.

2) Smyčkami pak protáhneme předmět, ke kterému má být uzel přidělán.

POUŽITÍ: používá se všude tam, kde je potřeba připevnění lana k nějakému podlouhlému, či plachtovému předmětu (poutka, připevnění provázku k plachtě apod.)

Pozvánka na výpravu do Kutné Hory

Srdečně Vás zvu na výpravu turistického oddílu Šelmy do Kutné Hory, která se uskuteční v sobotu **23. listopadu 2019.**
Sraz: 7:45 na Novém náměstí v Uhříněvsi (u Cafe 22)
Cíl: Kutná Hora, pátrací hra po kapličkách na stříbrné stezce, návštěva muzea Lega.
Návrat: cca 17:50 hod opět na Nové Náměstí
S sebou: jídlo a pití na celý den, obuv a oblečení dle počasí, pláštěnku do batůžku, oddílový šátek a zápisník, kopii kartičky pojištěnce.
Program výpravy: poznávaní Kutné Hory a jejich památek zapsaných na seznamu UNESCO, návštěva Muzea Lega, a to včetně herny.
Bližší info: 728 149 570, toselmy@seznam.cz (p. L. Čermák)